

Enlaire. Un relat d'estiu

Anna Dot

La calor l'aixafa, com si li desfés la carn. Tot la crema i tot li pesa. Tots els aliments han deixat de generar-li interès. El seu cos només vol meló, síndria, gelats i aigua. Molta aigua. Amb la nevera de càmping s'ha fet una motxilla i la porta pleníssima. Ha tallat les síndries, convertint-les en quadrats, perquè encaixin perfectament amb la forma de la nevera. Li pesa un tou, però ara mateix és una qüestió de supervivència, de vida o mort literal. Abans-d'ahir va decidir fugir de la ciutat definitivament quan va veure com s'incendiaven les sandàlies d'espart d'una dona que esperava a la parada de bus. L'asfalt roent ho estava abrasant tot. Qualsevol cosa entrava en combustió. Fins i tot la seva salut mental i la dels que la rodejaven. Una setmana enrere van començar les al·lucinacions. I no eren només seves, no. Eren col·lectives. Al·lucinacions de verd, de bosc, d'humitat, de frescor que acaben molt malament, un pur malson. Se'n va adonar l'últim dia abans de les vacances, en fer la seva última visita guiada a turistes al Pavelló Mies van der Rohe.

Mentre explicava als seus oients estrangers les particularitats de l'arquitectura moderna de principis del segle XX i del funcionalisme, la veu se li va tallar, interrompuda per una xafogor aclaparadora. Va tancar els ulls un moment i va buscar l'ampolla d'aigua a la bossa que portava per fer-ne un glop. En un instant, tota la casa estava envoltada de selva. I no era només ella que ho veia. També els turistes japonesos, italians, alemanys i també una brasilera experta en arquitectura que va fer saber al grup la similitud entre aquell lloc i la casa de vidre de Lina Bo Bardi. Al cap de poc, tota aquella vegetació mig tropical entrava dins l'edifici i el cel s'ennuvolava, com si hagués de ploure. Fins i tot es van sentir alguns trons i el terra i les parets van mig trontollar. La nostra protagonista es va acostar a una de les palmeres, per tocar-la i, en acostar-hi els dits, va notar una forta cremada que li va fer veure la seva pròpia mà en flames. Es va fer enrere i la visió va desaparèixer. Ella i tot el grup es trobaven en una zona il·luminada pel Sol que entrava de fora. La temperatura allà, darrere dels vidres, devia ser d'uns 39 graus. Es va disculpar davant del grup i, argumentant un mareig propi de l'estiu febril que estaven vivint, va anunciar al grup encara mig desvariejant que la visita acabava allà. Ningú es va queixar i tothom va anar marxant.

Tal era la calor, que una ceramista experimental havia començat a utilitzar el carrer com a forn per coure les seves obres. La roentor de l'ambient feia que les peces quedessin amb un acabat caracteritzat per algunes explosions puntuals de la matèria i una aparença d'objecte semidesfet. En veure-la treballar així, alguns restaurants havien provat de cuinar, també, a l'espai públic. Tot i que ho aconseguien, no van convèncer a la clientela. La gent ja no vol menjar res calent. També hi va

haver el cas d'un popular mag poeta, que va decidir treure les seves màgies a la via pública, per entretenir als pobres ciutadans que no podien marxar del nucli infernal. El que li va passar és que en provar de fer el primer truc, en què necessitava un dau, aquest se li va començar a desfer i, abans que perdés la forma del tot, el va manipular amb les mans com qui arrodoneix un tros de plastilina, i el va convertir en un cercle. Un dau convertit en dau rodó! Això sí que és màgia i això sí que és poesia. La gent va aplaudir, meravellada, i ell va córrer cap a casa a guardar la peça a la nevera, abans no quedés feta un bassal. I totes aquestes experiències que, narrades així poden semblar del tot extraordinàries, per a la nostra protagonista, que les va viure de primera mà, eren senyals que tot plegat se n'estava anant a pastar fang i que la urgència de fugir d'allà era cada cop més imminent. Així doncs, calçant unes sandàlies de plàstic la sola de les quals es va anar fonent a mesura que s'acostava a la sortida de la ciutat, va abandonar el nucli urbà a mitjanit, amb la motxilla-nevera carregada a l'esquena i un frontal al cap, per la banda que arribava abans al camí que travessava el bosc de pins que, poc després, conduïa a la platja. Havia de vigilar, però, que no l'enxampés el Sol a mig camí o el seu cos no ho aguantaria. Li vindria un atac de cor com a tanta gent li estava passant en els últims estius d'ardor insuportable.

Va arribar als pins a les sis del matí, quan els primers raigs solars ja començaven a posar color a les coses. Va intentar dormir allà, com va poder, entre el xivarri de totes les cigales que feien ressonar els seus cants malèfics a primera hora del dia. Va tancar els ulls i va veure l'infern en el qual estava. Cada agulla de pi a terra era una flamarada petita, de no més d'un pam d'alçada. Entremig d'elles hi havia dos cossos estirats, mig invisibles. Les seves ànimes els havien deixat allà, escapant d'aquell lloc. De les branques més baixes dels pins del voltant de l'escena en penjaven unes mantes estranyes que es camuflaven amb els colors del paisatge. Semblaven tapissos. Una d'elles tenia una taca totalment daurada, com la cremor d'un camp de blat groc i sec que espera la collita de ple estiu. Si havia pensat en passar el dia allà, aquesta havia estat una mala idea. Els boscos de pins no refresquen. Estimen el foc perquè és l'element que els ajuda a reproduir-se. Quan les pinyes madures reben la calor d'un incendi, elles s'obren i els seus pinyons cauen escampant-se i ocupant els espais de terra que les flames han netejat d'altres plantes. Sobre aquell sol lliure, els pinyons poden germinar i d'aquí creixen pins. Definitivament, doncs, no es trobava en un bon lloc. Va decidir aprofitar que encara era d'hora per menjar-se un tros de meló mig fresc de la nevera i seguir el seu camí.

A les set del matí d'ahir se la va poder veure caminant cap al mar. Buscava totes les ombres que podia, fins i tot les que trobava sota les pedres grosses o les que s'imaginava sota els avions que passaven de tant en tant per aquell cel radiant. Finalment, va arribar a la platja abans del migdia.

Descalça, amb les plantes dels peus mig cremades. Va córrer en direcció a l'aigua esquivant la gentada, saltant com podia pels extrems de les tovalloles dels altres per evitar tocar la sorra abrasant. Va deixar totes les coses a primera línia de l'aigua. Allà on els infants juguen a fer castells i alguns adults passegen tot refrescant-se els peus. I es va endinsar al mar, sense ni pensar-s'ho, sense ni treure's el vestit finíssim de coloraines que duia. Era igual. Havia escapat de l'infern. No sabia on aniria ara, no tenia cap pla. Començaven les vacances i se les podia passar allà, a dins l'aigua salada. Sortint de tant en tant per obrir la nevera i hidratar-se d'alguna cosa. La resta era igual, no li importava res més. Va donar l'esquena a la sorra i va mirar l'horitzó. Veia gent flotant sobre matalassos, dònuts, flamencs, arcs de sant Martí i altres formes fetes de plàstic inflable. Va mirar lluny, tant com va poder, i allà va veure un unicorn que surava i trotava al ritme de l'onatge. Al seu damunt hi havia una nena fina com un full de paper que, de cop i volta, va alçar el vol. Un corrent d'aire se la va endur. El seu cos semblava una planxa líquida d'algun material terrós, una mena de fang, prim i humit, tenyit pel verd del banyador que se li havia fos a sobre. Va volar mar endins i va desaparèixer. Una altra al·lucinació o és que la torridesa estiuenca ens torna clarividents?

Va nedar fins a unes pedres altes, una mena d'illot enganxat a la costa que en aquell moment podia fer una mínima ombra. Va sortir de l'aigua i es va estirar allà, a prop del para-sol d'una família sueca. I es va adormir.

S'ha despertat avui, de matinada. Devien ser les 4 o les cinc de la nit. Ho ha intuït per l'horitzó, que ja deixava veure les puntes dels rajos de Sol que s'acostaven. Ha vist, a l'aigua, l'unicorn de la nena evaporada. Hi ha nedat i s'hi ha estirat, on l'oneig li ha permès continuar dormint. I allà, estiregassada sobre l'animal mitològic flotant, ara obre un ull i després l'altre. És de dia i ja hi ha xivarri de les famílies matineres que busquen el mateix que ella: fugir de l'infern estiu. Se les mira a totes i es tapa amb una mà el Sol. Que no li toqui la cara. El cel li sembla vermell, com les resistències ardents de les estufes elèctriques antigues. Desitja fondre's en una peça de fang humit, tornar-se una glopada d'aigua que el Sol pugui evaporar com va fer amb la nena d'ahir i que pugui alçar-se cel amunt, com si totes les seves cèl·lules fossin globus inflats amb heli. I allà dalt, es trobaria amb partícules de pols i molècules d'aigua glaçada, d'aquelles que conformen els núvols, i segurament tindria fred, però ja li estaria bé. I potser després cauria, empesa pel ruixat d'estiu de mitja tarda, aquell que fa córrer a tothom fora de la platja. I ella cauria a l'aigua salada, tornaria al mar convertida en molècula i descobriria altres formes de vida. Plàncton, microplàncton, plàstics i microplàstics. Organismes arrodonits unicel·lulars o multicel·lulars, que floten i xoquen entre ells i reboten i s'inflen d'aire i s'estrenyen i tornen a la seva forma original i es deixen dur pels corrents

diversos d'aquest mar calent. I potser després s'enfonsaria una mica i es trobaria amb meduses de colors diversos o potser serien només les teles del seu propi vestit que veuria des de fora mentre es va enfonsant, deixant-se portar.

I així passaria la resta de l'estiu, amb aquella cançó de fons en bucle, la que diu que *todo está bien, todo está mal, si las medusas te reciben con alegría. Y por dentro van cantando, van pensando esta bella canción, con su melodía. No hay más aquí. Por eso déjate llevar, déjate llevar, déjate llevar por estas olas de paz...*¹

I si tot anés així, aleshores sabria que per fi s'ha escapat.

---

1 Joe Crepúsculo. *El día de las medusas*. A l'àlbum «Nuevo ritmo», 2011.